

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 60.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689989344/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

dægtig Fromhed holdt han den ypperstepræstelige Bøn. Da tænkte jeg, imedens han udstrakte sine Arme mod det dybe, dunkle, dønnende Ocean: »O, kunde jeg dog gennemtrænge min Novalis' Sjæl, bede med ham og føle, hvad han føler, saa at hans Ord bleve mere end Ord for mig». Og hastig nævnede jeg de trende Sanskritord, hvorved, som alle vide uden Barbarerne og de uvidende, Vismanden kan overspringe Selvets Grænser og blive eet med den, hans Sjæl berører.

Da ændred sig mit Øje. Der, hvor mit Synsfelt før var fladt og tomt, der stirrede jeg nu ind i det uendeliges Brønd, hvis Dybde tiltog i samme Forhold som mit Syns Anspændelse; og se, ved denne Stirren ændredes Rummet Stilling. Foran blev ned og bagved op, og jeg befandt mig atter, skælvende som et modent Brombær paa sin Stilk, i Rædselens Brønd, hvor Sukkene lyde som Ruslen. Og der i Brøndens Dyb saa jeg forfærdet Medusahovedet stirre mig i Møde. Men se, beriget med disse Dages Erfaring, fornem jeg ikke mere den taabelige Frygt, som stammer fra de kristne Fantasier. Men Rædselen greb nu som en dihyrambisk Rus mit Hjerte. Da talte Novalis:

«O, vidunderlig er Du, o, skælvende Liv,
Som kyskes mellem Roser, og som ofres med Kniv,
Vidunderlig er Du, o, Kvinde.
Hil Vellyst af Rosenmund! Hil Vellyst uden Ord!
O, Syndens hede Sødme! O, Elskov og Mord
Med dens rødmende og blødende Minde!
Hil Elskov, som æder den elskedes Kød
Og tilbedende drikker hendes rødmende Lød
Og angrer og græder og sukker og brænder
Efter det myrdede Bryst med endnu blodige Hænder.
Tak være Dig, o, Kvinde, og den Gunst, som Du gav,
Du, som blodig og lemlestet styrtes i din Grav
Og atter genfødes af det evige Hav
Og kysser mig med gnistrende Tænder.
Du duftende Blændværk, som lever i et Nu
At forføre og forføres og at brydes itu,
Du kødblevne Ildilje, som forfærder Mændens Hu